

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **A. A. S.**, ev. č. X
 st. přísl. X
 t. č. bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
 se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne ze dne 13. 7. 2021, č. j. X

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce ve své žalobě nejprve uvedl, že žalovaný porušil v předchozím řízení ustanovení § 3 ve spojení s ustanovením § 2 odst. 1 a 4, § 68 odst. 3 a § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ustanovení § 12, § 14a zákona o azylu, jakož i ustanovení § 23c zákona o azylu. Žalobce se domnívá, že v jeho případě existují důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) a § 14 a zákona o azylu, přičemž tyto důvody žalovanému sdělil svou přesvědčivou výpovědí.
3. Žalobce dále uvedl, že je všeobecně známo a rovněž vyplývá z informací o země původu, že na Kubě panuje diktátorský režim, který potlačuje základní lidská práva a svobody. Žalobce dále citoval ze zpráv Human Rights Watch (World Report 2021, Cuba), US Department of State (2019 Country Reports on Human Right Practice: Cuba) a Amnesty International (Human Rights in the Americas, Review od 2019 – Cuba), z nichž plyne rozsáhlé porušování lidských práv a svobod, včetně trestání politických disidentů atd. Kriticky se ke Kubě vyjádřil i Evropský parlament ve své rezoluci ze dne 28. 11. 2019, přičemž žalobce z této rezoluce cituje. Situaci na Kubě dokresluje i skutečnost, že USA po 5 letech znovu zařadily Kubu na seznam zemí podporujících terorismus.
4. Žalobce dále uvedl, že nesouhlasí s režimem na Kubě. Své názory na veřejnosti neprojevoval, což však neznamená, že mu nehrozí pronásledování za uplatňování politických důvodů či vážná újma v případě, kdy by tyto svoje politické názory vyslovil nahlas. Dle názoru žalobce po něm nelze požadovat, aby svoje postoje veřejně neprojevoval, neboť je to jeho základní lidské právo. V případě návratu mu hrozí potencionální nebezpečí.
5. Žalovaný pak v rozhodnutí nesprávně uvedl, že ekonomická situace žalobce je vzhledem k ostatním občanům Kubu nadprůměrná. Žalobce k tomu uvedl, že jeho ekonomická situace nebyla o nic lepší, než dalších běžných občanů na Kubě. K tvrzené účelovosti podání žádosti žalobce uvedl, že před podáním žádosti měl na území ČR legální pobyt, a tudíž se nemusel obávat návratu do země původu spojené s pronásledováním.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost podané žaloby a nesouhlasil s ní. Setrval na tom, že se ve správním řízení dostatečně zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, a že zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. Z obsáhlé rekapitulace výpovědi žalobce v průběhu správního řízení je dle názoru žalovaného zřejmé, že žalobce v průběhu správního řízení netvrdil žádné skutečnosti, které by byly relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany, a to v žádné z jejích forem. Mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je však právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoli však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených zákonem o azylu, a je výhradně určen pro poskytnutí ochrany cizincům v zemi jejich původu pronásledovaným či ohroženým vážnou újmou. Je zřejmé, že žalobce v zemi

původu nebyl vystaven jednání, které by bylo možno označit za pronásledování. V podrobnostech žalovaný odkázal na rozhodnutí a správní spis.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
8. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
9. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
10. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
11. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se *pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.* Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí *státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.* Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona *pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.*

12. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 – 86, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: „*Dle názoru Nejvyššího správního soudu existují v rámci azylového řízení dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí. Pokud žadatel neunes břemeno tvrzení, správní orgán de facto nemá o čem rozhodovat.*“
13. Žalobce v žádosti uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany, nebyl nijak politicky aktivní, ale je proti režimu. Dále uvedl, že mu skončilo pracovní vízum, které nešlo prodloužit. Na Kubu se nechce vrátit, neboť tam nic nemá. Navíc nesouhlasí s režimem na Kubě. O mezinárodní ochranu žádá, aby mohl zůstat v ČR. V pohovoru pak žalobce uvedl, že člověk, který jej pozval do ČR, mu zajistil práci i ubytování. Žalobce žil v jeho domě v K. Pracoval ve stavební firmě A. s.r.o., a to od příjezdu až do dne 15. 9. 2020, přičemž měl pracovní vízum. Žalobce z práce odešel, neboť mu platili málo peněz a pak už si další práci s ohledem na koronavir nenašel. Na Kubě má rodiče a syna. Je s nimi v kontaktu přes SMS. Jejich situace je těžká, obdobně jako všech Kubánců, protože vláda nedodržuje zákony. Pro rodiče na Kubě není žádná práce, a proto nemají žádné peníze. Žalobce ve vlasti neměl žádné potíže, neboť byl potichu, i když s režimem nesouhlasí. Nahlas to nevyjadřoval, aby si nedělal nějaké problémy. Na Kubě pracoval jako t. K dotazu žalovaného, co bylo konkrétní příčinou jeho odchodu, žalobce uvedl, že ekonomické důvody. Na Kubě není práce, nejde tam z platu vyžít. Žalobce závěrem uvedl, že nesouhlasí se systémem na Kubě. Chce zůstat v ČR, protože se mu tady líbí a má lepší vyhlídky do budoucna. Chtěl by z ČR pomáhat rodině na Kubě.
14. Krajský soud po individuálním posouzení případu dospěl k závěru, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobce netvrdil, že by aktivně uplatňoval politická práva či svobody, a s ohledem na to byl terčem pronásledování. V první právní větě rozsudku ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 – 67, Nejvyšší správní soud k § 12 písm. a) zákona o azylu uvedl, že „*toto ustanovení musí být vykládáno souladně s čl. 43 Listiny základních práv a svobod a její celkovou systematikou, a to jednak proto, že má toto ustanovení ústavního pořádku vyšší právní sílu, a jednak proto, že je § 12 písm. a) zákona o azylu promítnutím této ústavní normy na zákonné úrovni. Za politická práva a svobody tudíž musejí být pokládána politická práva ve smyslu hlavy druhé oddílu druhého Listiny základních práv a svobod, včetně svobody projevu a práva na informace podle jejího čl. 17.*“ Žalobce ve správním řízení ani náznakem netvrdil, že uplatňoval svá politická práva, a za to byl pronásledován. Žalobce tedy své politické přesvědčení nijak neprojevoval a rovněž neměl žádné potíže se státními orgány v zemi původu, což je zřejmé z jeho výpovědi.
15. Dle názoru krajského soudu nebylo rovněž prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů taxativně uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že

by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobce netvrdil pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině. Žalobce uváděl, že by mohl mít důvodné obavy z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů, neboť nesouhlasí s režimem na Kubě. Soud k tomu uvádí, že zastávání politických názorů představuje osobní postoj dlouhodobějšího charakteru, který vyjadřuje určité politické přesvědčení žadatele o azyl. Podle čl. 10 odst. 1 písm. e) kvalifikační směrnice *při posuzování důvodů pronásledování přiblíží členský stát k těmto hlediskům: pojem politických názorů zahrnuje zejména zastávání názorů, myšlenek nebo přesvědčení ohledně potenciálních původců pronásledování uvedených v článku 6 a jejich politik nebo postupů, bez ohledu na to, zda žadatel podle dotyčných názorů, myšlenek nebo přesvědčení jednal.* Přímo z dikce kvalifikační směrnice vyplývá, že žadatel o mezinárodní ochranu může být pronásledovaný za to, že nesouhlasí s určitými praktikami či **postupy** vládnoucí garnitury. Není přitom nezbytně nutné, aby žadatel projevoval svoje politické názory (zde nesouhlas s metodami používanými vládnoucí stranou) veřejně, jakkoli obecně bude taková situace patrně častější. Plně postačí, jestliže původci pronásledování o nesouhlasu dotčeného žadatele s jejich praktikami či postupy ví, a z toho důvodu jej pronásledují, ba dokonce by postačovalo, pokud by původci pronásledování žadateli o mezinárodní ochranu jeho přesvědčení (v dané věci ve smyslu nesouhlasu s určitými postupy) pouze připisovali, ačkoli ten by ve skutečnosti žádné takové politické přesvědčení neměl (k tomu srovnej již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 45/2008 – 67). Žalobce přitom ve správním řízení nesdělil a neuváděl to ani v žalobě, že státní orgány (původci pronásledování) o jeho nesouhlasu s režimem věděly či by mu to připisovaly.

16. Soud pro úplnost dodává, že Nejvyšší správní soud pronásledování neshledal v případě žadatele, který byl opakovaně vyslýchán na prokuratuře pro domnělé činy, při nichž mu nebylo vyhrožováno ani na něj nebyl vyvíjen nátlak (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021, čj. 9 Azs 17/2021-46), nebo v případě žadatelky, která byla jednou předvolána a jednou zadržena na akci na podporu opozičního hnutí, přičemž nebyla ze strany policie podrobena nátlaku či násilí, zadržení pro ni neznamenal následně žádné další příkoří a nesetkala se ani s žádným násilným jednáním ze strany represivních složek státu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2021, čj. 6 Azs 94/2021-32). Požadovaná intenzita pronásledování nebyla shledána ani u žadatele, jehož opakovaně vyslýchala kubánská policie kvůli kritickým projevům vůči vládě (činěným mezi přáteli a v práci a při setkávání s disidenty; stěžovatel však nebyl politickým aktivistou), byl považován za tzv. „nedůvěryhodnou osobu“, neměl přístup k lepším pracovním pozicím a byl omezován ve společenském životě (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2020, čj. 1 Azs 140/2020-44). V posuzovaném případě však žalobce ani nebyl vystaven jakémukoliv postihu ze strany státních orgánů.
17. Krajský soud dále dodává, že prostřednictvím azylového řízení však nelze žádat o legalizaci pobytu v ČR, neboť pro takový účel obsahuje právní řád ČR jiné nástroje, konkrétně instituty podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004 - 57). Žalobce si nemůže zvolit využití institutů zákona o azylu namísto institutů zákona o pobytu cizinců, neboť mezinárodní ochrana je specifický institut sloužící jako štít lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni či ohroženi vážnou újmou, nikoli univerzálním

nástrojem pro legalizaci pobytu. Pokud má žalobce zájem setrvat v ČR a žít zde, je třeba, aby o to usiloval prostřednictvím institutů zákona o pobytu cizinců.

18. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu, se krajský soud ztotožňuje.
19. Za správné, zákonné, zjištěným skutečnostem odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle ustanovení § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle ustanovení § 12 nebo 14 citovaného zákona. Navíc ve vztahu k neudělení azylu dle ustanovení § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítal.
20. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
21. K otázce posuzování humanitárního azylu krajský soud rovněž odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“* Žalovaný posoudil rodinnou, sociální, ekonomickou situaci, zdravotní stav a věk žalobce. Dospěl k závěru, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou a práceschopnou osobou, která až do svého odchodu ze země původu soukromě podnikala a rovněž do ČR přijela za prací. Žalobce je pak zcela zdravý a s ničím se neléčí. Pokud na základě těchto skutečností neshledal žalovaný důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud

považuje učiněný závěr za správný a odpovídající zjištěným skutečnostem. Krajský soud neshledal v případě žalobce žádnou zvláštního zřetele hodnou okolnost, která by nebyla dosud judikaturou řešena či důvod k tomu, aby se od této judikatury odklonil.

22. Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá ustanovení § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
23. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
24. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
25. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území ČR těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany ve smyslu citovaného ustanovení věnoval na stranách 7 až 9 napadeného rozhodnutí. Žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti. Žalovaný se rovněž zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, vyložená judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech. Žalobce neměl v zemi původu fakticky žádné potíže se státními orgány, policií nebo soudy. Nikdy nebyl zadržen, rovněž zcela bez potíží a bez zájmu státních orgánů o jeho osobu vlast opustil. Žalobce neuvedl žádnou konkrétní skutečnost ani osobní zkušenost, z níž by bylo možné dovodit, že by právě jemu hrozila v zemi původu újma ve smyslu citovaného ustanovení zákona o azylu. Žalobce svůj nesouhlas s politickým režimem nikdy veřejně neprojevoval.
26. Soud k věci dále uvádí, že k nové situaci na Kubě po novelizaci tamního zákona o migraci a dalších předpisů se Nejvyšší správní soud již opakovaně vyjadřoval (srov. přehled judikatury v usnesení z 25. 1. 2021, čj. 1 Azs 275/2020-29, bod 11). Závěry plynoucí z této judikatury se plně uplatní i v projednávané věci, a to i ve světle aktuální

informace MZV ČR z 19. 4. 2021, čj. 109309-6/2021-LPTP, která je založena ve správních spisech. Podle ustálené a vnitřně jednotné judikatury Nejvyššího správního soudu tedy současná situace na Kubě není sama o sobě důvodem pro udělení doplňkové ochrany.

27. Soud dále k věci uvádí, že Nejvyšší správní soud rovněž opakovaně judikuje, že důvodem pro udělení mezinárodní ochrany není špatná ekonomická situace ani pouhá nespokojenost se stavem dodržování lidských práv v zemi původu (rozsudek ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 13/2003-40), nebo samotný původ žadatele ze země s nedemokratickým a autoritativním režimem (rozsudek ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004-79). Jak navíc výslovně uvedl žalovaný (na straně 8 svého rozhodnutí), Zastupitelskému úřadu ČR v Havaně není známo, že by kubánské orgány jakkoli postihovaly neúspěšné žadatele o mezinárodní ochranu v zahraničí, kteří se navrátili na Kubu.
28. Podle ustanovení § 14b odst. 1 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu výše citovaného ustanovení, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana tak, jak je uvedeno v § 14b odst. 1 zákona o azylu.

IV. Závěr a náklady řízení

29. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci, žalovaný rovněž odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany, pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
30. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů
vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. ledna 2023

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce